

Čia – Brunas.

Brunas mėgsta trypti ir belsti. Šėlti ir burgzti.

Vartytis ir urgzti. Čaksėti ir šliurpti, ir šlemšti, ir turkšti.

Brunas – tikras siaubūnas, taip mano jo tėvai.

– Baik triukšmaut!

– Ko čia vaipaisi?!

– Nejauk visko taip!

– Tu – siaubūnas!

– Norėčiau, kad ir jūs būtumėte siaubūnai, – sako

Brunas. – Tača galėtume smagiai pažaišti.

– Ochhhh, – ištaria tėtis.

- Laikas į lovą, - praneša tėtis.
- Bet aš visai nenoriu miego! - šaukia Brunas. -
Siaubūnai nieką nepavargsta.
- Ir vis tiek turėsi eiti miegoti, - nenusileidžia tėtis.

Laimė, Brunas moka burti. Tėtis tik pamiršo.
Berniukas papučia savo stebuklingąjį ragelį.
Tačiau pamosikuoja rankomis.

- Siaubas baubas matarai,
lai pavirsta jais tėvai!

Tėtis ima augti ir netikėtai jam išdygsta uodega.

Jo galva pažaliuoja,

nosis pamėlynuoja,

o smakras apželia pasišiaušusią barzdą.

Mamos veidas staiga labai keistai ištįsta.

Jos akys išdygsta ant kotelių,

bet tai nė kiek nenustebina.

